םז.

לאשתא תילתא לייתי שבעה סילוי

משבעה דיקלי ושבעה שציבי משבעה כשורי

ושבעה סיכי משבעה גשורי ושבעה קמימי

משבעה תנורי ושבעה עפרי משבעה סבנרי

ושבעה כופרי משבעה ארבי ושבעה בוני

כמוני ושבעה ביני מדיקנא דכלבא סבא

ולציירינהו בחללא דבי צוארא בנירא

ברקא א"ר יוחנן לאשתא צמירתא לישקל

םכינא דכולא פרזלא וליזל להיכא דאיכא

וורדינא וליקטר ביה נירא ברקא יומא קמא

ליחרוק ביה פורתא °ולימא יוירא מלאך

ה' אליו וגו' למחר ליחרוק ביה פורתא

ולימא יויאמר משה אסורה נא ואראה למחר

ליחרוק ביה פורתא יולימא יוירא ה' כי סר

לראות וגו' א"ל רב אחא בריה דרבא לרב

אשי ולימא יויאמר אל תקרב הלום וגו' אלא

ליומא קמא לימא וירא מלאך ה' אליו וגו'

ויאמר משה וגו' ולמחר לימא וירא ה' כי סר

לראות ולמחר ויאמר (ה') אל תקרב הלום וכי

פה א מיי׳ פי״ט מהל׳ שנת

טוש"ע א"ח סימן שא סעיף סום ע מי מי ספיף כג: פבו ב ג מיי שם הלכה יג טוש"ע שם סעיף :15

כז: צ ד מייי פ״י מהלכות טומאת לרעת הלכה ח וסמג עשין רלה:

תורה אור השלם

1 וַיַּרָא מַלְאַף יְיָ אַלְיו בְּלַבַּת אֵשׁ מִתּוֹף הַסְּנֶה וַיַּרָא וְהַבֵּה הַסְּנָה בֹּעַר בָּאֵשׁ וְהַסְּנֶה אֵינֶנוּ אָכָּל:

ואראה את המראה הגדל הַוֶּה מִדּוּע לא יִבְעַר הַפְּנֶה: שמּת גֹג זַיִּקְרָא אֵלֶיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַפְּנֶה זַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה ויאמר הנני: ויאמר אל תקרב הלם של גְעֶלֶיף מֵעל רַגְלֶיף בִּי הַעֹּל הַבְּּמְלוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלִיו אַדְמֵת לְדֵשׁ הוּא:

שמות ג ה שמות ג ה שמות ג ה הַנְּעָע אֲשִׁר בּוֹ הַנְּגַע 5 ל יווף דע הָשֶׁר בּוּ וּוּבְּע בְּבָּרִיוֹ יִהְיוּ בְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִדְּיָה בְּרוּע וְעל שְׁפְם יַעְטָה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא: ויקרא יג מה

לעזי רש"י

קייבל"ש [קיבילי"ש]. אישקרני"ר [אינקריני"ר].

לחרוץ (חריץ). קרו"ג [קלו"ג]. מורסה. אונפול"ש [אנפולי"ש]. בועות (תפיחות בעור, מלאות נוזלים).

מוסף תוספות

א. וכיון שכן כל אחד מישראל ראוי לכך. ליטנ״6. ב. כיון שאינו ושל זהב דליכא למיחש בהו דילמא מיפסיק, דמסתמא תקועין הן יפה בשלשלאות של כסף. תוס׳

בני מלכים יוצאין בזגין מאן תנא ר"ש היא כו'. פי׳ הקונטרס אוליכא למיחש דילמא מחייכי בהו ואתו לאתויי וא״ת מכל מקוםב **סיכי**. יתידות קייבל"ש בלע"ז: **משבעה גשורי**. גשרים: ז' סינרי. לנור הדלת חור האסקופה שליר הדלת סובב בו: **כופרי**. זפת שזופתין

וריב"א פירש דבירושלמי מוקי לה בקטנים דאפילו אי פסיק ומייתי לה ליכא איסור והכי איתא בירושלמי ר׳ זעירא אומר בזוג שבצוארו ומהו כל אדם דקתני במתניתין בין קטנים עשירים בין קטנים עניים מתניתין פליגא עליה דרבי זעירא ולא בזוג שבצוחרו כחן בגדולים כחן בקטנים פירוש ההוא דלא ילא בזוג שבלוארו בגדולים דלמא מיפסיק ואתי לאתויי והא דשרי הכא בקטנים דליכא למיחש כדפי׳ מ״מ יש לדקדק אמאי נקט בני מלכים כיון דליכא חששא אי מייתי להו קטן בידים וי"ל דאי לאו בני מלכים הוו מחייכו עליה בני מלכים כל שעה ואי אפשר שלא ישמע אביו מעולם ויטלם אביו בידו ואתו לאתויי אבל אי בני מלכים לא מחייכי אם כן אפילו אי מיפסיק ליכא למיחש דילמא מייתי להו אבוה דלא שכיח שיהא

> אביו בלדו בשעה שיפסוק: הדרן עלך במה אשה

לאשתא סילתא. שחפת שלישית שבאה מג' ימים לג' ימים: סילוי. ענבים (ה) קטנים: ושבעה ליבי. קסמים: כשורי. קורות: ושבעה

> בוני כי כמוני. גרעיני כמון. ל"א בוני כמון גרסי׳ מלא אגרוף: ושבעה ביני מדיקנה דכלבה סבה. שבעה נימי מזקן כלב זקן: אשתא למירתא. חולי שמחממת וקודחת את הגוף: וורדיני. סנה: ליחרוק. אישקרני"ר כמו דמיבלע חירקייהו דאלו טריפות (חולין דף נט:): ויאמר משה. משום סיפיה מדוע לא יבער הסנה: כי סר. שיסור החולי: אל מקרב הלום. שלא יקרב זה החולי אליו: ליססיה ולפסקיה. סמוך לקרקע. ליתתיה ישפיל: דמייכת. שאתה שפל: דחמיםה השתה. שרחית החש: לסימטא. שחין קרו"ג בלע"ז: בובזיה מסמסייה כסכסייה. שמות המלאכים על שם שקורעים וממסמסים ומכסכסים אותו. בו לשון בועא ש: מארעא דסדום. כך הוא הלחש ולא מסדום באו: בוך בויך. יש שעשאו כדי שיישן ויש כדי שלא יישן: דחייה. של שן שועל חי: והאי מסי לזירפה: שיש בו משום רפואה. שנראית רפואתו כגון שתיית כום ותחבושת מכה. ופרכינן

החפינות: מרבי, חפינות: ושבעה

לזירפה. נפח מכה דכל פרולה זריף

אין לו משמעות אלא כך הוא הלחש: עיניך ביך. מרחיך ביך שלח תחדים יותר: אתריך ביך. שלא תרחיב: כקלוט. שנקלט זרעו בשרירי בטנו שלח יוליד: לכיפה. חונפול"ש אבעבועות כך לשון רבי ילחק ברבי מנחם נ"ע. ולשון רבותי לכיפה למי שכופהו שד: 'נימא הכי. לחש בעלמה הוה: הוים דפקיק דפקיק הוים. לחש הוא: ליט תבר ומשומת. מקולל ונשבר ומשומת יהא שד זה ששמו בר טיט בר טינה: לשידה דבית הכסת. אם הזיק לימא לחש זה: הקרקפי דחרי. ברחש החרי זכר: וחמוםי דגורייתת. ובחוטם לביחה נקבה: אשכחתא לשידאי בר שריקאי פנדחי. כך שמו: במישרה דכרתי הבטיה. בערוגת כרשין הפלחיו: בלועא דחמרא חטרתיה. בלחי החמור הלקיתיו: מאן תנא. דקתני וכל אדם ואפילו עני שבישראל: רבי שמעון. בפרק שמונה שרלים0: בני מלכים. הלכך לעני נמי חזיא ולא גנותא דידיה דליתחזיא כיוהרא ושליף אי נמי דמגו דחידוש הוא שליף ומחוי: באריג בכסותו. דלא שליף ליה ומחוי: בותבר' דרכי האמורי ניחוש הוא וכתיב ובחוקותיהם לא תלכו (ויקרה יח): גבו' לשיחלה. לכחב החוון ותולין בחונו: לשינתח.

ובערור נרם שיבי פי׳ (ל ה) [נעגרון גרס שיפי פיי מתיכה קטנה], ל) [גירס' הערוך סוכרי פיי קברים ע"ש בערך סכר ה"], ג) [ע" אסורן, ד) וגיר׳ הערוך לכיבא מסור], ד) [גיר׳ הערוך נכיבם בערך כבא ג], ד) לקמן קיא. קכח. ב״מ קיג:, ו) [גירס׳ הירושנ׳ דברי רבי יוסי ר׳ מאיר אוסר אף בחול], ו) חולין עו:, ד) [מלח הא ליחא בחולן ימשמע שם דהכל מדברי אביי לב:] חולין עח. נדה סו., י) עי׳ בערוך ערך אמורי, ל) וגירסת הערוך לאדדא], () [גירס: הערוך לאדדא], () [גירס: הערוך שח שח פי' המס המס], (1) [במדבר יד תרגום קרעו בזעון, () [לקמן קיא.], ם) פ"ו ופ"ם.

הגהות הב"ח

רש"י ד״ה סילוי ענפים (ה) מטנים: (ב) ד"ה ושבעה מיני כמונא גרעיני:

גליון הש"ם

מרא ולימא וירא מלאד. עיין שבועות דף טו ע"ב תוספות ד"ה אסור ופסחים דף קיא ע"א תוספות ד"ה נפתח: שם אביי ורבא ראמרי תרוויהו כל דבר ראמרי תוחות ב. שיש בו משום רפואה. עיין שיש בו משום רפואה. עיין נכ"מ דף כז ע"ב תוקפות ד"ה כיס ומרנקי: שם כולהו אית כהו משום דרכי האמורי. עיין תשוכת רשכ"א סימן תי"ג בארוכה:

מוסף רש"י

כל דבר שיש בו משום כל זבו שיש בו משום רפואה. כגון משקה או סס או לחש שלוחש על המכה משום רפואה. כגון שעושין שלא על החולי, כגון קבורת שליה בפרשת דרכים וכיולה יהת שדותה לויחוש (חוח) נהס, שדותה נניחוש (שם). וטמא טמא יקרא. לועק ואומר טמא הוא (חולין עח.) כלומר סורו מעליו שטמא **כול** (חומה לר:).

רבינו חננאל

בני מלכים בזוגים. אוקמה . רב בזוג ארוג בכסות, ולדברי הכל כי האי גוונא שרי. פי׳ שיחלא, פצע האוזן. פי׳ זירפא, עכיבתא) [ענביתא]. **אבי** ורבא דאמרי תרווייהו כל שהוא משום רפואה אין בו משום דרכי האמורי. ירושלמי רבי אבהו בשם רבי יוחנן כל שמרפא אין . בו משום דרכי האמור (בפמא)

פסק ליה ליתתיה ולפסקי ולימא הכי הסנה הסנה לאו משום דגביהת מכל אילני אשרי הקב"ה שכינתיה עלך אלא משום דמייכת מכל אילני אשרי קודשא בריך הוא שכינתיה עלך וכי היכי דחמיתיה אשתא לחנניה מישאל ועזריה ועריקת מן קדמוהי כן תחמיניה אשתא לפלוני בר פלונית ותיערוק מן קדמוהי לסיממא לימָא הכי בז בזייה מם מסייא כם כסייה שרלאי ואמרלאי אלין מלאכי דאישתלחו מארעא דסדום ולאסאה שחינא כאיבין בזך בזרך מסמסיך כמון כמיך עיניך ביך עינך ביך אתריך בך זרעיך כקלוט וכפרדה דלא פרה ולא רביא כך לא תפרה ולא תרבה בגופיה דפלוני בר פלונית סלכיפה לימא הכי חרב שלופה וקלע נמושה לא שמיה יוכב חולין מכאובין לשידא לימא הכי הוית דפקיק דפקיק הוית לימא תבור ומשומת בר מים בר ממא בר מינא כשמגז מריגז ואיסממאי לשידא דבית הכסא לימא הכי אקרקפי דארי ואאוסי דגורייתא אשכחתון לשידאי בר שיריקא פנדא במישרא דכרתי חבטיה בלועא דחמרא חמרתיה: ובני מלכים בזגין: מאן תנא א"ר אושעיא רבי שמעון היא דאמר סכל ישראל בני מלכים הם רבא אמר ״באריג בכסותו ודברי הכל: מתני' ביוצאין בביצת החרגול ובשן שועל ובמסמר מן הצלוב משום רפואה ידברי ר"מ וחכמים אוסרין אף בחול משום דרכי האמורי: גמ' יוצאין בביצת החרגול דעבדי לשיחלא ובשן של שועל דעבדי לשינתא דחייא למאן דניים דמיתא למאן דלא ניים: ובמסמר מן הצלוב: דעבדי לזירפא: משום רפואה דברי רבי מאיר: "אביי ורבא דאמרי תרוייהו יכל דבר שיש בו משום רפואה אין בו משום דרכי האמורי יהא אין בו משום רפואה יש בו משום דרכי האמורי והתניא אילן שמשיר פירותיו סוקרו (וצובע אותו) בסיקרא ומוענו באבנים בשלמא טוענו באבנים כי היכי דליכחוש חיליה אלא סוקרו בסיקרא מאי רפואה קעביד כי היכי דליחזייה אינשי וליבעו עליה רחמי כדתניא יוממא ממא יקרא ידצריך להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים אמר רבינא כמאן תלינן כובםי בדיקלא כי האי תנא תני תנא בפרק יאמוראי קמיה דר׳ חייא בר אבין א"ל •כולהו אית בהו משום דרכי האמורי לבר מהני מי שיש לו עצם בגרונו מביא מאותו המין ומניח ליה על קדקדו ולימא הכי חד חד נחית בלע בלע נחית חד חד אין בו משום דרכי האמורי לאדרא לימא הכי נגעצתא כמחט נגעלתא כתרים ישייא שייא י

האומר הא אין בו כו' כגון לחש שאין ניכר שיהה מרפה יש בו משום דרכי ההמורי בתמיה: דליכחוש חיליה. שעל ידי שהוא שמן וכחו רב פירותיו נושרין: דליחזיוה הינשי ולסימנה עבדי ליה לאודעי דמשיר פירומיו: **טמא טמא.** הוא עלמו אומר טמא רחקו מעלי: **רובסי.** אשכול תמרים וסימן הוא שמשיר פירותיו: בפרק אמוראי. בפרק אחדש ששנוי בתוספתא דמסכת שבת בהלכות דרכי האמורי: א"ל. רבי חייא לתנא: כולהו אים בהו. כל השנויות שם אל תטעה לומר באחד מהן אין בו משום דרכי האמורי אלא בכולן אתה שונה יש בו לבר מהני ב' אלו שאפרש לך: מי שיש לו עלם וכו׳. ולחש דננעלתה כמחט אלו ב׳ לבדם אין בהם: חד חד נחים. לחש הוא: לחדרה. עלם של דג שישב לאדם בושט: שייא שייא. לחש הוא רד רד: